

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. M.**, zast. Mgr. Marcelem Labounkem, advokátem, se sídlem Meziříčská 774, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2013, č. j. 30A 140/2011 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2011, č. j. KUZL-69713/2011, (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 10. 9. 2011, č. j. MěÚ/OD/16423/17/2011/PŠ, kterým byl žalobci podle ustanovení § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zadržen řidičský průkaz ev. č. X vydaný dne 8. 7. 2009 Městským úřadem Rožnov pod Radhoštěm, a to do doby pravomocného rozsudku o trestném činu, kterého se měl žalobce dopustit dne 10. 4. 2011 okolo 07:03 hodin v obci Rožnov pod Radhoštěm na místní komunikaci v ulici Rekreační, když zde řídil motorové vozidlo Audi Q7, X, pod vlivem alkoholu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, že dne 10. 4. 2011 v době kolem 07:03 hod. došlo na místní komunikaci v uzavřené obci Rožnov pod

Radhoštěm, v ul. Rekreační k dopravní nehodě, a to tak, že žalobce jedoucí ve směru jízdy od silnice č. I/35 k Valašské Kolibě Kordulka nezvládl vlivem své podnapilosti, kterou si přivodil předchozím požitím alkoholických nápojů, řízení vozidla, s vozidlem při průjezdu levotočivé zatáčky přešel do protisměru a následně havaroval vlevo mimo silnici, do silničního příkopu. Provedeným odborným měřením dechovým analyzátozem typu Dräger 7410, které provedla hlídka Policie, byla u žalobce v čase 07:20 zjištěna hladina 2,22 promile alkoholu v krvi. Dále se žalobce podrobil lékařskému vyšetření a odběru vzorku krve na zkoušku na alkohol v krvi v nemocnici ve Valašském Meziříčí, kdy jejím následným laboratorním rozbozem bylo zjištěno, že obsahovala 2,28 promile alkoholu. Při dopravní nehodě ke zranění osob nedošlo, hmotná škoda na vozidle vznikla ve výši asi 10.000 Kč, na místě byl žalobci zadržen jeho řidičský průkaz. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011 o zadržení řidičského průkazu; toto rozhodnutí bylo žalovaným k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím ze dne 11. 7. 2011, č. j. KUZL-46957/2011. Provostupňový orgán znovu rozhodl o zadržení řidičského průkazu žalobce, a to rozhodnutím ze dne 10. 9. 2011, č. j. MěÚ/OD/16423/17/2011/PŠ. Napadeným rozhodnutím žalovaný toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil názor, že byl naplněn důvod podle ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu pro zadržení řidičského průkazu a že správní orgán zajistil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a své rozhodnutí řádně odůvodnil. S námitkou žalobce, že nebyla dodržena lhůta pěti pracovních dní k zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu, žalovaný souhlasil, avšak tato lhůta není podle jeho názoru prekluzivní, neboť jejím účelem je zefektivnění správního řízení, nikoli umožnit řidičům, kteří se dopustili závažného přestupku proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, v jehož důsledku jim byl zadržen řidičský průkaz, aby mohli do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo trestném činu opět řídit motorové vozidlo. Tato lhůta je proto podle závěru žalovaného pouze pořádková. Pokud by žalovaný akceptoval názor žalobce o prekluzivním charakteru této lhůty, vedení řízení podle § 118c zákona o silničním provozu by bylo nemožné, protože by bylo nanejvýš obtížné stihnout řidiči oznámit zahájení správního řízení do 5 pracovních dnů ode dne převzetí oznámení o jeho zadržení. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 166/2003 nepovažoval žalovaný za přílehlavý, neboť ten se týkal výkladu zcela jiného právního předpisu. K doručení oznámení o zahájení předmětného řízení nemůže dojít libovolně, jak argumentuje žalobce, vzhledem k tomu, že jsou stanoveny lhůty pro zahájení trestního nebo meritorního správního řízení, nadto doba zadržení se započítává do doby výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti. Rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu není totožné s rozhodnutím o meritu věci, tedy o přestupku nebo o trestném činu, přičemž rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu žalovaný považuje za jakési předběžné opatření. K požadavku žalobce na vrácení řidičského průkazu žalovaný vysvětlil, že mu nemůže vyhovět, neboť bylo v souladu se zákonem rozhodnuto o jeho zadržení. V předmětném řízení přitom nebylo nutné zkoumat, zda se žalobce protiprávního jednání dopustil, tj. zda spáchal přestupek nebo trestný čin, ale bylo nutné prověřit správnost zadržení řidičského průkazu, tudíž muselo být zkoumáno, co se stalo, což správní orgán I. stupně dostatečně provedl.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 29. 11. 2011, ve které trval na své námitce, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro zahájení předmětného správního řízení. Prvostupňový orgán totiž správní řízení zahájil v rozporu s ustanovením § 118c zákona o silničním provozu až po uplynutí 5 pracovních dnů, neboť je měl zahájit do 18. 4. 2011. Vypravil-li prvostupňový orgán oznámení o zahájení řízení až 18. 4. 2011 a jestliže řízení zahájil až 2. 5. 2011, nepostupoval v souladu se zákonem a porušil práva žalobce. Ten nemůže proto souhlasit se závěrem žalovaného, že lhůta 5 pracovních dnů je pouze pořádková. Pokud správní orgány tuto lhůtu nedodržely, nemohly rozhodnout o zadržení řidičského oprávnění žalobce. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

pokračování

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 18. 1. 2012, v němž konstatoval, že žalobce opakuje svou námitku uplatněnou v průběhu správního řízení, k níž se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný setrval na stanovisku, že lhůta 5 pracovních dnů zakotvená v ustanovení § 118c zákona o silničním provozu není prekluzivní, jak dovozuje žalobce, ale pouze pořádková. Žalovaný poukázal na příslušnou úpravu doručování písemností, z níž dovozoval, že je s ohledem na úložní doby prakticky nemožné zahájit předmětné řízení včas. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, č. j. 30 A 140/2011 – 36, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění vysvětlil, že lhůtu zakotvenou v ustanovení § 118c odst. 1 považuje za lhůtu pořádkovou, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 222/2011. Smysl úpravy zakotvené v § 118b a 118c zákona o silničním provozu spatřoval v nutnosti účinného zabránění nezpůsobilému řidiči v jízdě, v potřebě ochrany ostatních účastníků silničního provozu a ve vytvoření tlaku na to, aby se takoví řidiči dostavovali k projednávání přestupku. Pokud by platilo, že předmětná lhůta je prekluzivní, pak by tento institut mohl být vážně narušen z důvodu praktické nemožnosti zahájit včas řízení například pouze z důvodu existence či úmyslného navození překážky při doručování oznámení o zahájení řízení, která by bránila jejímu rychlému doručení. Soud přitom nezjistil, že pořádkový charakter předmětné lhůty správní orgán zneužil, neboť oznámení o zahájení řízení bylo vyhotoveno v rámci předmětné lhůty a poté bylo bezprostředně doručováno poštou. Z doručení přitom vyplývá, že adresát nebyl doručujícím pracovníkem pošty zastižen, přičemž zásilku si žalobce převzal až desátý den od jejího uložení. Soud přisvědčil žalobci, že zákon o silničním provozu je hmotněprávního charakteru, nicméně i takový předpis může obsahovat ustanovení procesního charakteru, kterým je právě řízení o zadržení řidičského průkazu. Soud proto nezjistil, že by správní orgány porušily zásadu legální licence (co není zakázáno, je dovoleno).

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2013, č. j. 30 A 140/2011 – 36, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 30. 12. 2013, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel setrval na stanovisku, že lhůta zakotvená v ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu je prekluzivní, po jejímž uplynutí nelze řízení zahájit; její překročení je tedy zcela v rozporu se zákonem a základními právy a svobodami zakotvenými v ústavním pořádku, přičemž se dovolával rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 166/2003. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 114/2011 požaduje, aby bylo přihlédnuto k vzájemným vazbám předmětného ustanovení a § 46 odst. 1 a § 19 a násl. správního řádu, s čímž se nevypořádal ani krajský soud. Stěžovatel setrval na názoru, že pokud bylo řízení zahájeno až 2. 5. 2011, bylo postupováno v rozporu se zákonem. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Brně vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody nepřipustnosti podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci a nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Brně. Stěžovatel sice uplatnil též kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., ale k tomuto důvodu neuvedl žádnou relevantní argumentaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Proto se Nejvyšší správní soud zabýval dalšími dvěma jím uplatněnými důvody. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[9] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[10] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Není rovněž pravdou, že by krajský soud nevyporádal veškerou žalobní argumentaci, neboť se vyjádřil k doručování oznámení o zahájení řízení účastníkovi (str. 5 - 6 napadeného rozsudku); skutečnost, že tyto závěry nejsou ve prospěch stěžovatele, nepředstavuje důvod pro zrušení rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[11] Podle ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu „obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce. Rozhodl-li obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu, oznámí to bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů držitele řidičského oprávnění a postoupí mu zadržený řidičský průkaz k úschově.“

[12] Stěžovatel ve své kasační stížnosti soustředil svou argumentaci na to, že lhůta 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu je prekluzivní, tudíž po jejím uplynutí nelze žádné správní řízení zahájit a vést.

[13] Nejvyšší správní soud k obdobné otázce v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 - 58, uvedl, že „jádrém předmětné kasační stížnosti je rozpor mezi závěry krajského

pokračování

soudu a stěžovatele ve vztahu k otázce výkladu § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, a to, zda má lhůta v tomto ustanovení zakotvená charakter lhůty pořádkové či propadné, a zda v návaznosti na to správní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud vůbec řízení ve věci předmětného přestupku zahájily... Nejvyšší správní soud věc posoudil a plně se ztotožnil s názorem krajského soudu, který lhůtu podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích vyhodnotil jako lhůtu pořádkovou, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Vycházel přitom z následujících úvah. Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušného objektu. Teorie rozlišuje dva druhy lhůt. Jsou jimi lhůty hmotněprávní a procesní. Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu, stejně jak je tomu i v nyní projednávané věci. Přesto lze v souladu s krajským soudem konstatovat, že ustanovení upravující lhůty propadné stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledek, který je zpravidla vyjádřen slovy, že po uplynutí těchto lhůt již **nelze** něco nadále vykonat či činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit **lze**. Typickým příkladem lhůty propadné je např. lhůta zakotvená v § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nebo § 148 odst. 1 daňového řádu, jakož i lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jak správně uvedl krajský soud... Přestože předmětné ustanovení stanoví maximální šedesátidenní lhůtu pro zahájení řízení o přestupku, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci přestupku pokračovat, tak jak je tomu např. v případě § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., na který stěžovatel upozorňuje a ze kterého je patrné, že předmětné správní řízení o uložení pokuty **lze** zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l), nebo jak je tomu i v případě lhůt podle § 41 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, či podle § 95 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, které mají prekluzivní povahu a po jejich uplynutí již nemůže být správní řízení zahájeno. Stejně tak při výkladu ustanovení § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého u přestupku, který lze projednat jen na návrh, **lze** návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení, je nutno lhůtu tří měsíců považovat za lhůtu prekluzivní, neboť z důkce ustanovení je zřejmé, že po jejím uplynutí již nelze návrh úspěšně uplatnit. Stěžovatel se tak mylí, má-li za to, že předmětné ustanovení s uplynutím lhůty nespojuje žádné právní důsledky pro věc samu. Nejvyšší správní soud má za to, že lhůtu podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je nutno považovat za lhůtu pořádkovou bez právních důsledků pro věc samu, stejně jako třicetidenní lhůtu pro zahájení správního řízení z moci úřední vyplývající z § 80 odst. 2 s. ř., dle kterého opatření proti nečinnosti učiní nadřízený správní orgán i tehdy, nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední. Z práve uvedeného vyplývá, že pokud lze v rámci správního řízení aplikovat v případě nečinnosti správního orgánu při zahajování řízení z moci úřední § 80 odst. 2 s. ř., který předpokládá po uplynutí stanovené lhůty aplikaci opatření nadřízeného správního orgánu proti nečinnosti správního orgánu projednávajícího věc v prvním stupni, je zřejmé, že třicetidenní lhůta stanovená pro zahájení řízení podle správního řádu nemůže mít povahu lhůty propadné. Pokud by tomu tak bylo, ustanovení § 80 odst. 2 s. ř. by v případě nedodržení lhůty již nebylo možno aplikovat, neboť jejím uplynutím by již správní orgány, a to i nadřízený správní orgán, pozbyly možnosti v projednávání věci pokračovat a řízení zahájit. Tutéž úvahu lze aplikovat rovněž ve vztahu k § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí ustanovení správního řádu (§ 51 zákona o přestupcích), a bude tomu tak i v případě citovaného ustanovení § 80 odst. 2 s. ř. Nicméně s ohledem na speciální délku lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je přijetí opatření proti nečinnosti možné až po uplynutí zmíněných šedesáti dnů (k tomu srovnej Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 325). Pokud

je tedy možno v řízení o přestupku použít v případě nezahájení řízení o přestupku opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 s. ř., čemuž nebrání žádná ustanovení zákona o přestupcích, jakož ani samotné znění jeho § 67 odst. 3, které s nedodržením předmětné lhůty žádný právní důsledek pro věc samu nespojuje, nelze dospět k jinému závěru, než že se v případě předmětného ustanovení jedná o lhůtu pořádkovou. Jinými slovy, z toho, že příslušný správní orgán má (primární) povinnost zahájit řízení včas a nadřízený správní orgán má (sekundární) povinnost učinit opatření proti nečinnosti, nelze za předpokladu, že příslušný orgán svoji primární povinnost nesplní, dovodit subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení, jež nebylo zahájeno v této primární lhůtě, již vůbec nebylo zahajováno, přestože by jinak bylo na místě jej zahájit, případně dokonce uložit sankci.“

[14] Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené s tím, že ustanovení § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu je ohledně charakteru lhůty založeno na stejném principu jako § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, protože ani zákon o silničním provozu nespojuje s marným uplynutím této lhůty žádný následek a neobsahuje výslovnou úpravu, že by předmětné řízení bylo možné zahájit jen v této lhůtě.

[15] Z ničeho tedy nevyplývá, že by lhůta uvedená v § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu byla prekluzivní, neboť to by muselo být v zákoně výslovně stanoveno např. tím, že by byla výslovně upravena nemožnost vedení správního řízení zahájeného po uplynutí takovéto lhůty. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s názorem krajského soudu, že tato lhůta je pouze pořádková.

[16] Jiný charakter lhůty přitom nelze dovodit ani z ustanovení správního řádu regulujícího doručování písemností a oznamování zahájení řízení z moci úřední, neboť ani zde není nikde upravena skutečnost, že uplynutím lhůty nelze správní řízení vést. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na závěry krajského soudu ohledně možnosti vyhýbat se předmětnému správnímu řízení o zadržení řidičského průkazu, pokud by měla platit argumentace stěžovatele, že lhůta je prekluzivní, a to právě s ohledem na právní úpravu obsaženou ve správním řádu. Aplikací správního řádu a zejména úpravy doručování Nejvyšší správní soud dospívá ke zcela odlišnému závěru než stěžovatel, protože předmětná právní úprava ve svých důsledcích prakticky vylučuje, aby správní orgán dodržel lhůtu 5 pracovních dnů. Přijetím výkladu stěžovatele o prekluzivním charakteru lhůty 5 pracovních dnů by se institut řízení o zadržení řidičského průkazu stal obsoletním, protože by jej správní orgány nebyly schopné v praxi aplikovat.

[17] Odkaz stěžovatele na rozsudek Městského soudu sp. zn. 10 Ca 166/2003 není přílehlavý, neboť se týká výkladu zcela jiného předpisu, a to zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, který obsahuje zcela jinou právní úpravu. Nelze přitom přenášet tam uvedené závěry na jiný případ, na který dopadá zcela odlišná právní úprava než v předmětné věci.

[18] Závěry výše uvedené nepovažuje Nejvyšší správní soud za benevolentní vůči správním orgánům, ale za odpovídající právní úpravě, která nezakotvuje prekluzivní charakter předmětné lhůty.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), a d) s. ř. s., za použití ustanovení

pokračování

§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu